

GAZA KRIGEN

dec.2008 - jan. 2009

en brevvexling

Kære Ole.

Jeg har læst dit svar til skoleeleven. Din fremstilling er klar og detaljerig, men jeg savner virkelig to emner, som fylder meget i min bevidsthed:

- 1) Israels og Vestens reaktion på valget i Gaza i 2007, et valg, hvis korrekte gennemførelse og udfald der ikke har været tvivl om.
- 2) Israels blokade af Gaza.

Jeg savner nogle politiske troldmænd, der ud fra forlængst vedtagne moderne principper kan skabe gode forhold mellem Israel og naboerne. Hvis jeg ikke troede på, at det er muligt, ville jeg være åndeligt død.

Venlig hilsen EV

21. januar 2009

Kære EV

Du har ret. Jeg er dog i tvivl om vurderingen af valget i selvstyreområderne. Der er ikke nogen, der kan give en virkelighedsnær bedømmelse af palæstinenserens frihed til at vælge mellem Hamas og Fatah i en situation, som den så ud i januar 2007. Palæstinenserne havde under Arafat ikke været vant til at blive taget alvorligt blandt deres egne politikere. Da Arafat vendte tilbage fra eksilet i Tunis og holdt sit indtog i Gaza havde han sit slæng af villige hjælpere med, der havde været ude af kontakt med lokalbefolkningen i Gaza og på Vestbredden. De lokalt valgte politikere blev så vidt jeg ved kørt ud på et sidespor. Hannah Ashrabi var den dengang - af vestlige medier - bedst kendte palæstinensiske leder uden for Arafats kreds. Hun trak sig ud af sine poster allerede før den anden intifada.

Hamas var allerede på det tidspunkt aktivt med sin islamiske politik (målet er Israels udslettelse og oprettelse af et kalifat) Al Fatah og PLO's mål var under forandring hen imod en anerkendelse af Israel, men med en national stat uden islamiske principper. Fatah lærte af Arafat korrupsionen, og da han var borte forsvandt "berettigelsen" af korrupsionen. Palæstinenserne vendte sig bort for at finde en bedre ledelse. Men Hamas benyttede sig af millitante og forbryderiske metoder overfor sine palæstinensiske modstandere.

Nu er Hamas militært svækket, men den naturlige nationale reaktion på Israels angreb synes foreløbig at at føre palæstinenserne i armene på Hamas.

Det kan dog vise sig at være en foreløbig stemning, som Hamas selv er med til at ophidse. Situationen i januar 2007 - en tilsyneladende korrekt gennemført valghandling - kan ikke sammenlignes med det der skete, da Hamas kuppede sig til magten i løbet af sommern 2007 - der va en fællesregering med repræsentanter for både Hamas og Fatah.

Israel reagerede på Hamas' kup med en blokade af Gaza. Denne har utvivlsomt virket som en afstraffelse af Hamas - men også af den civile palæstinensiske befolkning. Hamas har provokeret Israel til at stramme grebet om Gaza. Det samme førte - via raketangrebene mod det sydlige Israel - til det israelske angreb fra d. 27. dec. 2008.

Set fra Israels side så man løsningen en fuldstændig adskillelse af de to folk. Det var der politisk enighed om i befolkningen. Det førte til oprettelsen af hegnet/muren. Men det førte også til blokaden.

Tostatspolitikken - som jeg stadig tror på - har sin fjende nr. Et i Hamas og Iran. Jeg har fornemmelse af, at USA's kommende politik handler om at få Syrien vristet fri af Iran, få en fredsaftale mellem Israel og Syrien og dernæst isoleret Iran. Hvordan? spørg mig når jeg ved noget!

Varme venlige hilsener

Elias Ole

Kære Elias Ole!

22. jan. 2009

Hanan Ashrawi gjorde et kolossalt indtryk på mig, da hun trådte frem på fjernsynet som palæstinensernes talsmand fra Madrid. Denne smukke, velklædte, kultiverede dame, som absolut ikke bekræftede manges opfattelse af palæstinenserne som en flok undermennesker.

Jeg købte og læste senere hendes bog, som jeg desværre har ladet indgå i en større leverance til antikvarboghandleren. Af hendes bog lærte jeg, at der, mens Arafat ikke var hjemme, var en livlig politisk aktivitet i hjemlandet med Hanan Ashrawi som en meget aktiv deltager. De havde langvarig kontakt med den amerikanske udenrigsminister James Baker, husker jeg. Jeg undrede mig dengang over, at de, da Arafat vendte hjem, underkastede sig ham, men han var nok ikke til at komme uden om. Jeg læste faktisk hendes bog sådan, at hun mellem linjerne vurderede ham lavt. Jeg husker ikke, hvornår hendes bog udkom, men mon ikke det var før 1993, altså før hun valgte menneskerettighederne fremfor Arafat?

Israelerne havde først Hanan Ashrawi og hendes medkæmpere, senere Arafat og "hans slæng" (heriblandt Mahmud Abbas, som altså var medlem af et slæng!), og nu til sidst Hamas som modpart. Det er sandelig ikke blevet lettere!

Hamas har jeg ingen sympati for, hvilket du heller ikke tillægger mig. Men lad dem dog snakke og råbe om Israels udslettelse, deres umulige mål. Lad os forsøge at opfatte de muligheder, de på deres måde åbner for. Så dumme kan vi vel ikke være, at vi ikke fatter, hvad der foregår?

Jeg tager nok fejl, når jeg opfatter Israels blokade som en reaktion på det demokratiske valg i Gaza. Du skriver, at blokaden fulgte på Hamas' kup mod Fatah i 2007. Det har du utvivlsomt ret i.

Nu siger jeg noget naivt, noget tilsyneladende naivt: Vi (israelerne) må gå mere op i, hvad vi selv har gjort, bør gøre og kan gøre, end hvad modparten siger og gør. Vores indflydelse ligger dér og næsten kun dér.

Hamas har sin religion, "vi" har alle de moderne (vestlige) politiske idealer. Lad os dyrke dem! Tak for svaret. E V